

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ
U DUHU SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

Smjernice br. 1

U školi Riječi: Lectio biblica iz Iv 19,25-27

Čitanje odabranih tekstova sv. Maksimilijana Kolbea

Usmjeravamo se u središte kolbeve duhovnosti i posvete Bezgrešnoj, stavljajući se u školu Riječi.

Najznakovitiji tekst Svetoga Pisma svakako je onaj iz Ivanova Evanđelja 19,25-27.

Od njega je polazio i sv. Maksimilijan, koji, diveći se Božjemu planu ljubavi, zaustavio se na najvećem daru ljubavi Božje, a to je Majka. „Još jedan dar...“ pisao je, dar koji se rađa iz čista srca Božjega u Kristu. No, prepustimo riječ svetome Maksimilijanu:

„Tko bi ikada mogao pretpostaviti?...

Što si mi još mogao dati, o Bože, nakon što si mi već sama sebe darovao u posjed?...

Tvoje srce, koje je gorjelo od ljubavi prema meni, nadahnulo ti je još jedan dar; da, još jedan dar!...

Ti si nam zapovjedio da postanemo djeca, želimo li ući u Kraljevstvo nebesko. Dobro znadeš da je djetetu potrebna majka. Sâm si uspostavio taj zakon ljubavi. Međutim, tvoja ljubav, i tvoje milosrđe, stvorili su nam Majku, utjelovljenje tvoje dobrote i beskrajne ljubavi te si nas s Križa, na Golgoti, predao Njoj, a Nju nama... (KS 1145).

Pođimo, dakle, sa sv. Maksimilijanom, na izvor toga dara; ondje, na Kalvariju, s Marijom i Ivanom, kako bismo shvatili smisao toga događaja za nas danas...

Lectio na temu Iv 19,25-27

Okružje je svečano. Na vrhuncu smo Kristova života, kada Isus u potpunosti očituje svoju slavu. Na Križu je: Križu koji ga uzdiže u nebo i s kojega sve privlači k sebi (usp. Iv 12,32). Ispunjenje je to našega spasenja, srž Uskrsnoga otajstva Kristova, trenutak najuzvišenijega dara ljubavi: „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca“ (Iv 3,16). Ta ljubav što ju je Otac očitovao prema nama dajući Svoga Sina u utjelovljenju, otajstvo je koje sada dotiče svoj vrhunac u daru života za nas.

Unutar takva svečana, i nadasve ozbiljna, okružja, odvija se darivanje Majke – mogli bismo kazati – pretposljednji čin njegova predanja za naše spasenje.

Štoviše, u 30. retku, evanđelist kaže: „Čim Isus uze ocat, reče: 'Dovršeno je!' I prignuvši glavu, preda duh“.

Predanje, u takvu svečanu okružju, ima veliku vrijednost: dar Majke dijelom je onoga što Isus treba izvršiti. Čini se kako je, nakon što je Majku povjerio učeniku, uistinu sve dovršeno.

r. 25: Na Kalvariji susrećemo četiri žene, među kojima se ističe „Majka Isusova“, kako je naziva Ivan. I u Kani je naziva tako („majka njegova“).

r. 26-27: U ovim redcima nalazimo ono što stručnjaci nazivaju „planom objave“: Isus **vidje – reče – Evo...** Taj plan nalazimo na još jednome mjestu u Ivanovu Evanđelju – ondje gdje Ivan Krstitelj **ugleda** Isusa kako dolazi, i **reče: Evo** Jaganjca Božjega (usp. Iv 1,29-30; Iv 1,36).

Ovaj književni oblik otkriva poslanje osobe o kojoj je riječ. Dakle, u tekstu o Križu, Isus Majci objašnjava koje je njeno poslanje: biti učenikovom majkom. Ali, tko je „*učenik kojega je ljubio*“?

To je onaj koji sluša Riječ i poslušan je zapovijedima Isusovim, odnosno, onaj koji ljubi onako kako je On ljubio. Na taj način, ovaj učenik predstavlja sve Gospodinove učenike. Ljubljeni učenik sam ja; ljubljeni učenik si ti: Isus ljubi svakoga pojedinoga od nas.

Marijino majčinstvo, započeto u trenutku Naviještenja, na Kalvariji poprima sveopće razmjere. Od toga trenutka – kao što nam kaže Drugi vatikanski sabor – Marija se započinje skrbiti o braći Svoga Sina (usp. LG 62), koja su *od toga časa* postali njenom vlastitom djecom.

Da, „*od toga časa*“. Tako, naime, piše u Ivanovu Evanđelju. Čas je to Križa, čas očitovanja slave, čas spasenja, sama srž Uskrsnoga otajstva Kristova.

I, što se događa od toga časa? „*uze je učenik k sebi*“.

U tome se sastoji posveta Mariji: u prihvaćanju dara!

Ivan Mariju prima u svoju kuću, među svoje stvari, u sav prostor svoga unutarnjeg života, kako veli Ivan Pavao II. (RM 45). Taj se dar odnosi i na nas danas. Svaki učenik Gospodinov, na dan svoga krštenja, zajedno s ostalim Kristovim darovima, prima i dar Majke.

Posvetiti se Mariji, stoga, ne znači „stvoriti“ dar, učiniti nešto. Dar je dar; on je besplatan, nezaslužen te ostaje i ako ga mi sami nismo svjesni. Marija trajno vrši svoje majčinstvo, bez obzira na to bili mi toga svjesni ili ne. Ono što mi možemo učiniti jest prihvatiti dar Majke, baš kao i sve ostale Kristove darove. Prihvatiti, primiti – poput Ivana, uzeti Mariju sa sobom, u svoj život te živjeti taj odnos između majke i djeteta zahvalno i svjesno.

Papa nastavlja ovako: „*To znači uzeti k sebi – po Ivanovu primjeru – onu koja nam svaki puta biva iznova darivana kao Majka. Znači istovremeno i preuzeti zadaću suobličiti se Kristu, stavljajući se u školu Majke, dopuštajući da nas ona prati*“ (ibidem).

Postoji još jedan tekst koji nas ohrabruje da uzmemo Mariju k sebi. On se nalazi u Matejevu Evanđelju: „*[Ne] boj se uzeti k sebi Mariju(...)* Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga“ (Mt 1,20).

Riječi su to što ih je anđeo uputio Josipu, dok ju je on bio odlučio potajice otpustiti. To majčinstvo dolazi od Duha Svetoga; dar je Duha. To vrijedi za njeno majčinstvo u odnosu na Isusa te također – po uzoru na njega – i na njeno duhovno majčinstvo u odnosu na sve nas.

„*Rodit će sina...*“ – govori anđeo Josipu.

Eto u čemu se sastoji Marijino duhovno majčinstvo: roditi u nama Isusa.

To je Marijino majčinstvo: formirati, oblikovati Isusa u nama.

Ivan Pavao II. na to je podsjetio u brojnim prigodama, kada je – obraćajući se mladima – pozivao neka uzmu Mariju u svoj život: „*Ona vas, vršeći svoje majčinsko poslanje, odgaja i oblikuje sve dok se Krist u potpunosti u vama ne oblikuje*“ (Poruka za 27. Svjetski dan mladih, 13. travnja 2003., pod nazivom „*Evo ti Majke*“, br. 3).

Sveti Maksimilijan, sa svoje strane, poziva nas živjeti posvetu Mariji s tom sviješću:

„*U Marijinoj se utrobi duša treba ponovno roditi po uzoru na Isusa Krista. Ona mora dušu hraniti mlijekom svoje milosti, nježno je oblikovati te odgajati baš onako kako je hranila, oblikovala, i odgajala Isusa. Na njenu krilu, duša treba naučiti poznavati Isusa. Iz njena srca treba crpsti ljubav prema njemu; štoviše, ljubiti ga njenim srcem te postati slična njemu po ljubavi*“ (KS 1295).

Sveti Maksimilijan nam je ovdje iznio zaista lijep plan.

Ne smijemo se bojati uzeti Mariju u svoj život, ako to znači da ćemo iskusiti takvo majčinstvo, koje nas potiče suobličavati se Kristu sve dok ne postanemo slični Njemu u ljubavi – jedinoj zapovijedi Gospodinovoj!

Postoji još jedan lijepi tekst sv. Maksimilijana koji nam još dublje otkriva smisao posvete Mariji: „*Eto, MI (VB) čini da Marija uđe u sva srca, da se rodi u svim srcima, kako bi – ušavši u ta srca – mogla ih savršeno zaposjesti, u njima roditi dragog Isusa, Boga te učiniti da On uzraste sve do savršene dobi. Kakva li lijepa poslanja!...Zar ne? Uzdizanje čovjeka do Bogočovjeka, preko Bogočovjekove majke*“ (KS 508).

Ovaj tekst nešto nadodaje. Primiti Mariju u svoj život znači prihvatiti i u sebi iskusiti njeno majčinstvo u punoj svijesti. No, ta svijest ne podrazumijeva samo *prihvaćanje* Marijina duhovnoga majčinstva, već ujedno i *spremnost* postati *suradnicima* njena majčinstva u odnosu na svakog čovjeka. To je bogat i izvorni vid što nam ga donosi o. Kolbe!

Marijino nam majčinstvo nije samo dano, već nam je dano kao zalog. Postanimo danas mi, koji smo iskusili njeno majčinstvo, njenim suradnicima.

Evangelizacijsko djelovanje Crkve upravo je nastavak Marijina majčinskoga poslanja. MI (VB) znači „*uvesti Mariju u srca*“, kako bi ondje vršila svoje duhovno majčinstvo: „*lijepa li poslanja, zar ne*“ – reći će sv. Maksimilijan.

Pitanja za produbljenje:

- Koje mjesto zauzima Marija u povijesti spasenja, a koje u mojoj osobnoj povijesti?

Životna zadaća:

Iskusiti Marijino majčinstvo u svakodnevnicu života.

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ
U DUHU SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

Smjernice br. 2

Posveta Bezgrešnoj:

„U srcu Trojstva, pogleda uprta u Krista“

Čitanje odabranih tekstova sv. Maksimilijana Kolbea

Dar Majke, posveta Mariji, naša pripadnost Njoj, dar je Trojstva.

Otac očituje svu svoju ljubav prema nama na Križu svoga Sina. Duh čini dar umirućega Krista živim i aktualnim. Ta ljubav koju je Otac očitovao u Kristu dana nam je po Duhu Svetomu, koji trajno ostaje u Crkvi.

I Marijino nam je majčinstvo, dakle, darovano po Duhu Svetomu. Budući da je njeno tjelesno majčinstvo djelo Duha („Ono što je u njoj začeto od Duha je Svetoga“), tako i njeno duhovno majčinstvo dolazi od Duha Svetoga.

Riječ je, dakle, o daru Trojstva, koji nas upućuje na Trojstvo. Posveta Mariji ima za cilj konačno upućivanje ka Trojstvu, budući da se sav kršćaninov život odvija u odnosu prema Trojstvu. I sama je Marija sva upućena na Trojstvo:

„Ona je Majka Sina Božjega, odabrana kći Očeva, Hram Duha Svetoga“ (LG 53).

Svetom Maksimilijanu bila je snažno na srcu ta Trojstvena dimenzija Posvete Mariji, budući da je sve ono što se u Mariji dogodilo, djelo Presvetoga Trojstva. Marija je, u trenutku Naviještenja, doživjela posve jedinstveno iskustvo Trojstva u svome životu:

„Jedan i Trojedini Bog upravio je svoj pogled na neznatnost službenice svoje. Onaj, koji je Svevišnji, učinio joj je velika djela. Bog Otac za Sina joj je povjerio vlastita Sina; Bog Sin sišao je u njenu utrobu, dok je Duh Sveti oblikovao Kristovo tijelo u utrobi te prečiste Djevice. 'I Riječ tijelom postade' (Iv 1,14). Bezgrešna postaje Majkom Božjom. Krist, Bogočovjek, plod je ljubavi Boga Jednoga i Trojedinoga, i Marije Bezgrešne“ (KS 1295).

Ono što je važno shvatiti – u svjetlu razmatranjâ oca Kolbea – jest kako dubok odnos između Marije i Trojstva čini to da naše predanje Njoj podrazumijeva kretanje na put što nas vodi ususret Trojstvu.

Marija je začela po djelovanju Duha Svetoga te je u svome životu uvijek bila poslušna djelovanju Duha. Na taj način predanje Mariji postaje povjerenje u Prisutnost. U Duhu Svetomu, Marija se brine za mene, za nas, za svijet. Moj život, kao i život svijeta, u dobrim su rukama. Prije svega, u rukama Duha Svetoga, a onda i u rukama Majke koja, djelovanjem Duha Svetoga, vrši svoje majčinstvo. Duh Sveti združuje Mariju k sebi u djelu posvećenja ljudi. „Majčinstvo u redu milosti“ (LG 61), što ga Majka vrši u Crkvi, u Duhu je Svetomu. I danas, kao i onoga dana podno Križa, kao što smo već istakli, primamo dar toga majčinstva zahvaljujući Duhu Svetomu.

Marija je, sa svoje strane, od trenutka Naviještenja, oduvijek bila poslušna djelovanju Duha Svetoga. Luka Evanđelist naglašava taj Marijin uvriježeni stav: „Čuvala je u svome srcu

Riječ“ (usp. Lk 2,19;51). Djelo je to što ga Marija vrši u Duhu Svetomu, u kojemu Riječ oživljuje. Prvotni stav potreban da bi se živjela posveta Mariji jest upravo slušanje Riječi u posvemašnjoj raspoloživosti, pouzdanju, predanju Duhu Svetomu.

„Dopusti neka te ... Duh Sveti vodi. Dopusti neka te Duh Sveti vodi po Bezgrešnoj“ (KS 987 C), često bi sveti Maksimilijan ponavljao sâm sebi, u tekstu koji posvetu Mariji prikazuje upravo u tome svjetlu predanja u ruke Marijine, u poslušnosti onomu što Duh Sveti u nama po njoj čini.

Marija je odabrana kći Očeva, pročitali smo u saborskome tekstu. U njoj vidimo u potpunosti ostvaren Božji plan za svoje stvorenje: „*Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista (...) u njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim; u ljubavi nas predodredi za posinstvo*“, piše sveti Pavao u Poslanici Efežanima (1,3-5). U tom je smislu Marija odabrana kći Očeva, jer je On u njoj prije svih ostalih ispunio taj san što ga ima za sve nas, učinivši je svetom i bezgrešnom u ljubavi. Sveti Maksimilijan je, razmatrajući to otajstvo, napisao kako je „*Bezgrešna ... konačna granica između Boga i stvorenja. Ona je vjerna slika Božjega savršenstva i Njegove svetosti*“ (KS 1232). Marijin je život obilježen darom ljubavi Očeve od samoga početka njena postojanja. Marija će obznaniti svu silinu te ljubavi, kada će u zahvalnu divljenju uskliknuti, pjevajući svome Bogu: „*pogleda na neznatnost službenice svoje*“ (Lk 1,48). To more ljubavi što je preplavljuje od prvoga trenutka njena začeca, postaje u njoj rijeka ljubavi koja raste kroz nasljedovanje Sina, a koja će svoj vrhunac doživjeti pod Križem. Ondje, podno Križa, suobličena svome Sinu u ljubavi (usp. Fil 2,5), prima svakoga čovjeka za kojega se On prinio te za kojega ju je On sâm zamolio neka ga prihvati kao vlastito dijete.

Iz toga stava Marijine ljubavi, prihvaćanja, majčinstva – rađa se jedan drugi temeljni stav posvete Bezgrešnoj: ljubav. Ljubav je to koja i nas, poput nje, suobličuje njezinu Sinu.

... pogleda uprta u Krista

Marija je, na poseban, **Majka Božja**, stoga je u tome stavu središnji upravo odnos s Kristom. Već smo to uvidjeli, ali ćemo se još jednom na to vratiti, jer je važno.

Cilj posvete Mariji je rast u vjeri u Krista Gospodina.

Marija je sva usmjerena prema Kristu. Riječi što ih upravlja poslužiteljima u Kani, riječi su što ih upućuje i svakome od nas: „*Sve što vam kaže, učinite*“ (usp. Iv 2,1-12).

Marija je prva učinila ono što je Isus rekao. U njezinu životu pronalazimo ispunjeni uzor Gospodinova učenika: „*Majka moja, braća moja – ovi su koji riječ Božju slušaju i vrše*“ (Lk 8,21). Isus posvećuje život Marijin kao život savršeno usklađen s njegovom Riječi. Zahvaljujući toj prisnoj sjedinjenosti Marijinoj s čitavim životom Sinovljevim, u poslušnosti volji Očevoj, poziva nas upraviti svoj pogled prema Njemu. Podsjeća nas kako je On „*Put, Istina, i Život*“ (usp. Iv 14,6). Te riječi „*Učinite sve što vam kaže*“ upućuju – s Marijine strane – na dioništvo u životnome iskustvu koje se ostvaruje u služenju Kristu s ljubavlju; život koji svoj jedini smisao pronalazi u suobličenju Njemu, koji istinski živi iskustvo loze sjedinjene s trsom (usp. Iv 15,1).

Marija svoje majčinstvo prema nama izražava ukazujući nam na Isusa, želeći naše suobličenje s Njime. Sveti Maksimilijan nas podsjeća kako nam Marija želi pomoći postati istinski Kristoliki. Ona želi da zasjamo Njegovom ljepotom.

Posveta Mariji stoga nije tek oblik pobožnosti, niti pak pobožna misao, već život suobličavanja Kristu. To znači hoditi s Marijom prema Kristu, čineći Ga sve više središtem svoga života. Iz toga proizlazi i naša životna zadaća: zajedništvo s Kristom i suobličenje Njemu sve do sebedarja, po uzoru na svetoga Maksimilijana. U njemu su se obistinile najzahtjevnije riječi Evanđelja: ljubav prema neprijateljima te napose najveća od svih ljubavi: „Dati život svoj za prijatelje svoje“ (usp. Iv 15,13). Upravo je to Isus učinio za nas na Križu.

Prijedlog posvete Mariji koji sveti Maksimilijan stavlja pred nas je kristocentričan. U njegovu središtu, naime, nije Marija, već Krist, kao što je to naglasio papa Pavao VI. u govoru prigodom njegove beatifikacije.

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ
U DUHU SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

Smjernice br. 3

Posveta Bezgrešnoj: „S Marijom u Crkvi“

Čitanje odabranih tekstova sv. Maksimilijana Kolbea

Nastavljamo naš put pripreve na posvetu Bezgrešnoj, odnosno, na produbljenje iste, prelazeći na ono što bismo mogli nazvati Crkvenom dimenzijom posvete Bezgrešnoj.

S Marijom u Cenakulu

U opisu iz Ivanova Evanđelja 19,25-27, podno Križa, Marija nam biva povjerena kao Majka umirućeg Otkupitelja. U Kani Majka reče: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2,5). U ovoj ćemo etapi pozornost usmjeriti ka Crkvi koja se rađa te, ujedinjena s Marijom, iščekuje Duha Svetoga, nakon Uskrsnuća (Dj 1,14).

Marija se pojavljuje prisno sjedinjena s Crkvom koja živi u povijesti, kao i u svakome vremenu: u molitvi, u zajedništvu, u poslanju. Ne može se Mariju odijeliti od Crkve.

Otajstvo Marije i Crkve, međusobno se prožimaju. Već su Crkveni oci u svojim promišljanjima naglašavali blisku povezanost koja Mariju združuje s Crkvom. Napose je sveti Ambrozije tvrdio kako se sve ono što je u Svetome Pismu rečeno o Mariji, može primijeniti i na Crkvu, i obratno. Marija je preslik, slika, i pralik Crkve.

Drugi vatikanski sabor naročiti naglasak će staviti na odnos između Marije i Crkve, osobito s obzirom na njeno djevičansko majčinstvo.¹

Kao što je Marija Majka koja je djevičanski rodila Sina Božjega po Duhu Svetom, i Crkva je majka što rađa djecu Božju po djelovanju Duha Svetoga kroz naviještanje i krštenje. Marija nije samo uzor, već istinski surađuje u ponovnu rađanju vjernikâ u Crkvi te nastavlja unutar nje vršiti svoju majčinsku ulogu.

U Naviještenju, Marija je primila Božju riječ i čula kako joj se govori: „*Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti*“ (Lk 1,35).

Crkva je doživjela isto to iskustvo na Pedesetnicu. Marija i učenici primili su dar Duha Svetoga te od toga trenutka započinje majčinstvo Crkve. Evanđelje će se naviještati svim narodima. Marijino se majčinstvo nastavlja kroz majčinstvo Crkve sve do kraja vremena, kroz naviještanje i krštenje.

Otajstvo koje Mariju združuje s Crkvom čini da je naša posveta Mariji u konačnici posveta Crkvi. Pripadati Mariji, znači pripadati Crkvi. Ne možemo izostaviti tu Crkvenu dimenziju posvete Mariji.

Ako je Marija u jeruzalemskom cenakulu prisutna s Crkvom koja se rađa, i danas Mariju nalazimo u Crkvi koja naviješta Evanđelje i slavi liturgiju.

---

¹ Usp. LG pogl. VIII (čitav drugi dio dokumenta „*Marija unutar otajstva Crkve*“)

Iz toga možemo zaključiti kako posveta Mariji nije tek puki čin osobne pobožnosti.

Posvetiti se Mariji znači osjetiti se dijelom Crkve – Crkve koja u sebi obnavlja ozračje cenakula: u molitvi, u zajedništvu, u poslanju, u trajnu zazivanju Duha Svetoga i poslušnosti Njegovim nadahnućima.

Pokušaj, stoga, živjeti *sa* Crkvom; „*sentire cum ecclesia*“, kako su govorili Crkveni oci; prihvatiti velike ideale Crkve kao svoje vlastite.

Prije svega, u srcu nositi želju i nastojanje oko jedinstva Crkve. Biti s Marijom u cenakulu znači željeti da sva djeca sjede za jednim jedinim Stolom. Danas, oni koji vjeruju u Krista nisu još u potpunosti ujedinjeni. Trebamo se osjetiti odgovornima surađivati međusobno, ukazujući na jedinoga Gospodina sviju.

To znači osjetiti odgovornost za evangelizaciju koja predstavlja nastavak Marijina majčinskoga poslanja u vremenu. Osjetiti da je još daleko ispunjenje Gospodinovih riječi: „*Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju*“ (Mk 16,15), ili onih: „*Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje*“ (Dj 1,8).

Pokret Vojske Bezgrešne

U kolbeovoj duhovnosti, ta Crkvena dimenzija nije samo usputna, dodatna, ma kako značajna mogla biti. Ovdje je ona nešto odlučujuće.

U kolbeovu gledanju, posveta Mariji ne postoji izvan stavljanja u odnos sa Crkvom, a osobito s njenim poslanjem.

Rekao bih da je kod svetoga Maksimilijana, ta misionarska, sveobuhvatna dimenzija uistinu nešto izvorno u odnosu na ostale oblike posvećenja Mariji.

On je Pokret Vojske Bezgrešne utemeljio 1917., još kao mladić, s vrlo malo sredstava, ali zato s velikim idealom u srcu. Taj se ideal u njemu malo-pomalo kristalizirao: „*Osvojiti svijet za Krista preko Bezgrešne*“²; „*Zagrliti čitavu zemaljsku kuglu... kako bi Marija mogla svoju vlast proširiti na srca svih koji žive u bilo kojem kutku svijeta*“ (KS 1210).

U prvome prilogu što ga je sveti Maksimilijan napisao kako bi ocrtao svojstva budućega pokreta VB (MI), ovako objašnjava svrhu svoga Pokreta:

„*Postići da se svi ljudi obrate Bogu, bez obzira na to jesu li grješnici, nekatolici, ili nevjernici, a osobito masoni; te da svi postanu sveti, pod pokroviteljstvom i posredovanjem Bezgrešne Djevice*“ (KS 21).

Za postizanje toga cilja, sveti Maksimilijan kao prvi i osnovni uvjet ukazuje na posvetu Bezgrešnoj.

Sveti Maksimilijan osniva ovaj pokret s točno određenim ciljem: da se *svi* obrate i *svi* postanu sveti. Onaj tko se posveti Mariji u Pokretu MI (VB) usvaja poslanje Crkve koje se sastoji u naviještanju Evanđelja svemu stvorenju, sve do nakraj zemlje, surađujući na taj način s Marijom u njenu majčinskome poslanju, koje se – kako kaže Sabor – nastavlja do trajna

---

² Usp. KS 382.

okrunjenja svih odabranih (LG 62). Sveti se Maksimilijan smješta upravo ovdje. Karizmatski dar što ga je primio spoznaja je Marijine majčinske uloge u odnosu na Crkvu, kao i na svakog čovjeka te spoznaja da nas ta Majka poziva na suradnju u svome majčinskome poslanju.³

Križ je – kao što smo vidjeli u prvome susretu – izvor karizme Pokreta MI (VB): povjeravanje Majke Ivanu dogodilo se na samome vrhuncu otajstva spasenja. To nas majčinstvo, primljeno kao dar, obvezuje učiniti da se Krist – po Majci – rodi u srcu svakoga čovjeka.

Osvrnut ću se još na tekst što smo ga već pročitali, ali ga sada možemo još bolje shvatiti te koji sjajno određuje identitet i poslanje MI (VB): „*Eto, MI (VB) čini da Marija uđe u sva srca, da se rodi u svim srcima, kako bi – ušavši u ta srca – mogla savršeno ih zaposjesti, u njima roditi dragog Isusa, Boga te učiniti da On uzraste sve do savršene dobi. Kakva li lijepa poslanja!...Zar ne? Uzdizanje čovjeka do Bogočovjeka, preko Bogočovjekove majke*“ (KS 508).

Ta suradnja na Marijinu majčinskome poslanju, može biti ostvarena na različite načine. Sveti je Maksimilijan rado ukazivao na tri razine pripadnosti i sudjelovanja u MI (VB): na prvoj razini (MI /VB/ 1) nalaze se oni koji žive njen ideal, iako životno nisu združeni s njome.

MI /VB/ 2 pripadaju, oni koji se – živeći duhovnost ovoga pokreta – udružuju kako bi ostvarivali njegove ciljeve; kako bi zajedno, a ne samo pojedinačno, ostvarivali poslanje što ga je Bog povjerio Pokretu, a koje je poslanje i same Marije.

Naposljetku, na 3. se razini (MI /VB 3) nalaze oni koji žive posvemašnju posvećenost idealu i apostolatu MI (VB), kao što je bilo u primjeru Grada Bezgrešne te kao što je slučaj sa zavodima kolbeovskog nadahnuća te misionarâ, misionarki i dragovoljaca Bezgrešne. Ti su različiti oblici pripadnosti Pokretu potvrđeni i postojećim Statutima MI (VB), usvojenima 1997., kada je Vojska Bezgrešne priznata kao javna udruga vjernikâ, svekolika i međunarodna, a to znači – udruga u kojoj se Crkva prepoznaje te koja djeluje u ime i prema naputcima svekolike Crkve.

U tom se smislu MI (VB) pojavljuje zaista kao velika Crkvena obitelj unutar koje svatko može pronaći svoje mjesto.

Stoga prihvatiti ponudu posvete svetoga Maksimilijana znači prihvatiti ponudu živjeti iskustvo Crkve, unutar Crkvene stvarnosti koja i danas živi te broji četiri milijuna osoba diljem svijeta.

Želja nam je da i mi, usvojivši njegove ideale, možemo odgovoriti na ponudu svetoga Maksimilijana živjeti svoju potpunu pripadnost Mariji te usvojiti Njeno poslanje unutar ovoga Pokreta.

Pitanja za produbljenje:

- Želiš li i ti primiti Mariju u svoj život i sudjelovati u njenu majčinskome poslanju u Crkvi i Pokretu MI (VB)?

Životna zadaća:

Svaki dan moliti svetu kronicu

---

³ Usp. KS 1220.

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ
U DUHU SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

Smjernice br. 4

Posveta Bezgrešnoj: Put ka svetosti...:

po uzoru na Mariju, Djevicu oslušivanja i molitve“

Čitanje odabranih tekstova sv. Maksimilijana Kolbea

Veliki je san svetoga Maksimilijana bio: „*Osvojiti čitav svijet za Krista po Bezgrešnoj*“.

Taj ideal, koji polazi od „potpune i bezgranične“ pripadnosti Bezgrešnoj te se širi ka revnu istraživanju čovjekova srca; svakoga srca – svih onih milijardi srdaca što biju na zemlji između Poljske i Japana (usp. KS 647), stavio ga je konkretno na put, učinio misionarom, potakao ga ostvariti apostolski plan vrlo napredan za njegovo vrijeme, putem služenja masovnim medijima; učinio ga je ocem pokreta duhovnosti i poslanja u Crkvi - Vojske Bezgrešne, i odveo ga sve do polaganja života za brata.

Što znači živjeti po uzoru na Mariju?

Živjeti život usklađen s Evanđeljem, kao što je bio njezin život; život za druge, kao što je i njezin bio; život u poslušnosti Bogu i konkretnu darivanju za braću.

Možemo pronaći konkretne pravce „hoda s Marijom“ u Djevičinih stavovima što nam ih navodi *Marialis Cultus* Pavla VI., od 16. poglavlja i nadalje:

- Marija je Djevica u stavu slušanja
- Djevica u molitvi
- Djevica Majka
- Djevica koja se prikazuje Bogu

Sveti Maksimilijan, dakako, nije mogao biti upoznat s ovim dokumentom, ali iz njegova iskustva možemo iščitati savršeno suglasje između njegova načina življenja i spomenutih stavova Djevičinih na koje nas upućuje MC, a koji se čine poput konkretizacije njegove želje „preobraziti se u nju“, „postati ona“ (usp. KS 556; 991 Q).

Marija je Djevica u stavu slušanja, koja je u srce primila Riječ, čuvala je, i dopustila da je ta Riječ preobrazi na sliku Sina.

Marija je po naviještenju od anđela primila Riječ. Poslušnost volji Očevoj, koja se svakodnevno objavljivala u njenu odnosu s Isusom, pretvorila je u kruh svoj svagdanji, baš kao što je i Isus sâm za sebe rekao: „hrana je moja vršiti volju Očevu“ (usp. Iv 4,34).

Marija je dijelove svoga hodočašća u vjeri prošla u svjetlu Riječi; Riječi koja joj bijaše malo-pomalo objavljivana. Nije slučajno što Luka u dva navrata napominje kako je Marija „sve te stvari pohranjivala i prebiralu u svome srcu“ (usp. Lk 2,19;51). Ako je, s jedne strane, anđeo navijestio Mariji kako će postati Majkom Sina Božjega, Šimun joj objavljuje na koji će se način to majčinstvo ostvariti. To neće biti u slavljenju, niti časti – prema mentalitetu ovoga svijeta. To će dijete biti „znak osporavan“, a i njoj će samoj mač boli probosti dušu (usp. Lk 2,34-35). Idući putem, Marija skuplja, sastavlja komadiće, prima Riječ koja joj se očituje i

onda kada je ne razumije, kao što je to slučaj kod našašća Djeteta u jeruzalemskome Hramu (Lk 2,50).

Marija prihvaća Božje očitovanje koje se razlikuje od njenih očekivanja. Prihvaća hoditi neistraženim putovima, s pouzdanjem i predanjem. Taj ju je put i doveo podno Križa, do kraja usklađenu s Evanđeljem kojega je naviještao njen Sin. Nije mogla biti drugdje negoli ondje, jer vjeruje Riječi i onda kada je svi napuštaju; čuva u srcu riječi: „Treći će dan uskrsnuti“ (usp. Lk 18,33).

Riječ je uistinu svjetiljka nozi njezinoj (usp. Ps 119). Ona Boga sluša radosno; prepušta se njegovoj volji koju prepoznaje kao volju obilježenu ljubavlju. Znade kako je u rukama Onoga koji „pogleda na neznatnost službenice svoje“ (usp. Lk 1,48); odnosno, Onoga koji skrbi o njoj, kao i o čitavome čovječanstvu, koji silne zbacuje s prijestolja, uzvisuje siromahe te čija je dobrota od koljena do koljena.

Sveti Maksimilijan, još kao mladić, u temelje svoga života i svoje duhovnosti stavlja susret s Riječju Gospodnjom (usp. KS 964; 965; 987) te svoj život tumači u znaku poslušnosti volji Božjoj. S takve točke gledišta, sveti Maksimilijan ne dvoji kako ono što je istinski važno nisu čudesa, već vršenje volje Božje putem svete poslušnosti (usp. KS 380). Potrebno je „dati se voditi“ od Bezgrešne, često bi ponavljao, prije svega samome sebi (usp. 1334; 987...), budući da se njena volja podudara s voljom Božjom (usp. KS 56). No, dati se voditi moguće je samo ako se ima pouzdanja. Vjerujem kako sam u dobrim rukama. Volja Božja, koju je Marija učinila svojom, dobra je volja – njegov plan ljubavi. Sveti je Maksimilijan u to bio posve siguran; bio je uistinu poput djeteta koje se daje voditi za ruku od Majke: radi toga ga i nalazimo u bunkeru gladi, umjesto jednog drugog zatočenika.

I mi smo, živeći s Marijom, pozvani Riječ pretvoriti u kruh naš svagdanji. Svjetlo je već tu: „Sve što vam kaže, učinite!“ (usp. Iv 2,5), govori nam Marija. A psalmist će reći: „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi“ (usp. Ps 119). „Kaži mi put kojim mi je ići...“ U protivnom ćemo lutati poput ovaca bez pastira (usp. Ps 119,176).

U našoj posveti Mariji, prvo mjesto zauzima Riječ primljena, promišljena, i pohranjena u srce, kako bi mogla upućivati naše svakodnevne konkretne izbore. Učiti od Marije znači suočavati riječ i život te prepoznati Očev plan ljubavi, Isusovu blizinu, život Duha u nama, a onda hoditi njegovim putovima.

I za nas, kao i za svetoga Maksimilijana, poslušnost volji Očevoj ono je što istinski vrijedi. Ta se poslušnost očituje u njegovoj Riječi, u Crkvi koja nam Riječ navješćuje, u životnim događanjima koji u svjetlu Riječi poprimaju svoj smisao.

Marija je Djevica koja moli, u smislu da je živjela prisnost s Bogom, u svome hvalospjevu Veliča proglasila ga Svesilnim; pozivala ga u potrebi mladenaca u Kani, molila zajedno s Crkvom u jeruzalemskome cenakulu.

Molitva je za Mariju: pohvala, zahvala, zagovor, ali iznad svega u svakodnevnicu zajedništvo sa Sinom. Sposobnost biti u doticaju s otajstvom Sina i promatrati ga, dajući se preobraziti od njega.

Molitva se ne sastoji ni u kakvim formulama, već predstavlja rast u prisnosti s Bogom, skrb o onoj unutarnjoj prostoriji u kojoj stanuje Bog. Molitva znači ući u sebe i pronaći Boga koji

nas nježno ljubi, onkraj svakoga grijeha. No, ne uđemo li u tu prostoriju, kako ćemo čuti glas onoga koji nas dozivlje? Život ima smisao, ako ti netko kaže: „Ljubim te“, „Dođi“, „Dragocjen(a) si u mojim očima“, „Slijedi me“.

Sveti Maksimilijan molitvu je pretvorio u odrednicu svake svoje djelatnosti. Evo kako je govorio:

„Molitva je nepoznato sredstvo, a opet najučinkovitije, za povratak mira u duše, za donošenje dušama radosti, budući da ih približuje ljubavi Božjoj. Molitva obnavlja svijet. Molitva je neizostavan uvjet za obnovu i život svake duše...“ (KS 903).

Životopisci nam prenose sljedeću zgodu:

„Niepokalanov je na vrhuncu svoga sjaja. Maksimilijan pita mladu braću koji je – prema njihovom mišljenju – idući korak. Nakon različitih odgovora, koji se uglavnom odnose na „povećanje učinka“, naposljetku jedan mladi brat kaže: „Valja iznad svega rasti iznutra, a povećanje učinka proizaći će iz toga“. Maksimilijan je zadovoljan takvim odgovorom te dodaje: „Porast našega djela neće biti dokaz napretka. Pa niti nove, goleme zgrade... što nam je, dakle, potrebno da bi do napretka došlo? U čemu se sastoji istinski napredak Niepokalanowa? Iznad svega, što je uopće naš Niepokalanow? Industrijski pogon? Tisak časopisa? Ne, on je nešto bolje od toga! Naš je Niepokalanow unutarnje kraljevstvo naših duša. Stoga, čak i kada bismo obustavili svoj rad; čak i kada bismo se morali rasuti poput jesenskoga lišća nošena vjetrom, ako u dubini našega srca ostane ideal Niepokalanowa i nastavi cvasti, tek ćemo tada reći kako uistinu napredujemo“ (usp. L. Facenda: *Ho visto Padre Kolbe*, str. 27-28).

Maksimilijan daje prvenstvo skrbi o unutarnjem životu, odnosu s Bogom, koji je temelj svega, kao što je Isus rekao: „Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni, donosi mnogo roda“ (usp. Iv 15,5).

I, zaključimo: slušanje Riječi i molitva, blisko su povezani. Molitva je odjek Riječi, gornja soba, u kojoj valja ući u razgovor s Ocem koji vidi u tajnosti. Ona je skrovito mjesto susreta s Onime koji jedini daje smisao našem življenju: našem bivanju, i našem djelovanju. Ondje se, u tu sobu, moramo često vraćati, kako bismo ga čuli ponavljati da nas ljubi te kako bismo i mi njemu ponovili da ga ljubimo i želimo zauvijek biti s njime, „ostati u njegovoj ljubavi“ (usp. Iv 15,9).

Pitanja za produbljenje:

- Koji prostor dajemo Gospodinu u svome životu?
- Što znači moliti?

Životna zadaća:

Slušati Riječ Božju u svečanoj liturgiji i pretvoriti je u iskustvo života.

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ
U DUHU SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

Smjernice br. 5

Posveta Bezgrešnoj: Put ka svetosti...:

po uzoru na Mariju, Djevicu Majku; Djevicu koja se prikazuje“

Čitanje odabranih tekstova sv. Maksimilijana Kolbea

Marija je Djevicu Majka. To je njena najneposrednija odlika. Ona je, prije svega, Majka Božja. U Naviještenju, Marija je dala svoj pristanak u vjeri te konkretno svoje tijelo stavila na raspolaganje za utjelovljenje samoga Sina Božjega.

Podsjetimo se, u svezi s time, jednog drugog evanđeoskog teksta (Lk 11,27-28), u kojemu je jedna žena iz puka, oduševljena posebnom poruke što je Isus naviješta, kliknula posred mnoštva: „Blažena utroba koja te nosila i grudi koje si sisao!“ A Isus joj na to odgovara: „Još blaženiji oni koji slušaju riječ Božju i vrše je“. I zaista, kao što je primijetio sveti Augustin, Marija nije Isusova majka samo zato što je nosila Gospodina u utrobi, već stoga jer ga je u vjeri slušala. Ona je živjela nježnu ljubav prema Sinu, i prema braći (usp. KS 991).

Marija hiti svojoj rođakinji Elizabeti kako bi joj, služeći joj, iskazala iznimnu evanđeosku ljubav (usp. Lk 1,39-46); jednako je tako brižna majka u Kani: njena briga pospješuje slavljenje te budi vjeru kod Gospodinovih učenika (usp. Iv 2,1-12). To majčinstvo poprima svekolike razmjere pod Križem, gdje ona postaje majkom svakoga pojedinoga čovjeka na zemlji.

Dvije su dimenzije Marijina majčinstva u odnosu na Krista: tjelesna dimenzija, koju ne možemo nikako izostaviti, jer nas upućuje na istinitost utjelovljenja te duhovna dimenzija, koja upućuje na povezanost s Isusom što nadilazi samu tjelesnu povezanost. Tu drugu dimenziju možemo živjeti i mi. I mi smo – kako veli Isus – njegova braća, sestre i majke, ako slušamo i vršimo njegovu riječ! (usp. Lk 8,21).

To Marijino majčinstvo u odnosu na Isusa, što ga možemo nazvati „duhovnim“, proširilo se sve do nakraj zemlje, na svakoga pojedinoga od nas, kao što stoji u Ivanovu Evanđelju, u kojemu Isus povjerava svoju Majku ljubljenu učeniku. Marija postaje ona koja rađa djecu za vjeru; dakako – ne u tjelesnome smislu, već u smislu da čuva braću svoga Sina u vjeri te svima pokazuje Sina kao jedinu polazišnu točku i isključivo mjerilo svega. „Učinite sve što vam kaže“ (usp. Iv 2,5). Marija svoje majčinstvo u odnosu na nas vrši tako što u nama rađa, podiže, i osnažuje Krista, kako je rekao sveti Maksimilijan:

„U Marijinoj utrobi duša se treba roditi po uzoru na Isusa Krista. Ona mora dušu hraniti mlijekom svoje milosti, nježno je oblikovati i upućivati, upravo onako kako je hranila, oblikovala i upućivala Isusa. Na njenu krilu duša treba naučiti upoznati Isusa. Iz njena srca treba crpiti ljubav prema njemu; štoviše, ljubiti ga samim njezinim srcem te postati slična njemu po ljubavi“ (KS 1295).

U jednom drugom tekstu, sveti Maksimilijan piše:

„Tek ćemo po sudu Božjemu, u raj, spoznati zanimanje što ga je ta naša blaga Majka nebeska gajila prema svakome od nas, od samoga rođenja; zanimanje koje je gajila prema svakoj duši, njenoj kćeri, kako bi je oblikovala po uzoru na Isusa, svoga Prvorodjenca, prauzora svetosti, Bogočovjeka“ (KS 1313).

„Oblik“; „kalup“, prema kojemu svaki kršćanin treba biti oblikovan, jest Isus Krist. Suobličiti se Kristu, imati njegove osjećaje, kao i sve ono što se prije svega nalazi u srcu Marije, kao Isusove Majke. U tome se ujedno sastoji i majčinstvo Crkve: naviještati Isusa Krista te činiti da raste u srcu čovjeka, kako bi njegov život bio sretan te imao smisao i bit; bio ispunjen ufanjem i istinom. Zaista, kao što nam je rekao Papa Benedikt XVI. na svetoj misi kojom je započeo svoj pontifikat: „Krist ništa ne oduzima, a sve daje.“ Da, kao što je govorio još Drugi vatikanski sabor: „Samo Krist u potpunosti čovjeku otkriva čovjeka. Samo u otajstvu utjelovljene Riječi otajstvo čovjeka pronalazi istinsko svjetlo (GS 22). Upravo se u tome sastoji i „majčinstvo“ svakog Vojnika Bezgrešne, prema želji svetoga Maksimilijana: naviještati Isusa Krista!

„Eto, MI (VB) čini da Marija uđe u sva srca, da se rodi u svim srcima, kako bi – ušavši u ta srca – mogla savršeno ih zaposjesti, u njima roditi dragog Isusa, Boga te učiniti da On uzraste sve do savršene dobi. Kakva li lijepa poslanja!...Zar ne? Uzdizanje čovjeka do Bogočovjeka, preko Bogočovjekove majke“ (KS 508).

Naviještati Isusa Krista, lijepo je poslanje, jer u Njemu svaki čovjek pronalazi sreću i puninu smisla za svoj život. Možemo imati dioništvo u Marijinu duhovnome majčinstvu, i to ne samo slušajući Riječ Božju, već učinivši se suradnicima njezina majčinskoga poslanja. Štoviše, sveti Maksimilijan piše kako Marija ne želi sama vršiti svoje poslanje, već u nj želi uključiti također i nas. Majčinstvo znači: skrb, ljubav, pozornost prema drugome. Sveti Maksimilijan je djelotvorni svjedok svega toga. Kao što su pred nekoliko godina izjavili talijanski biskupi okupljeni u Palermu: naviještanje Evanđelja najveći je čin ljubavi za kršćanina; prvotni način iskazivanja ljubavi. Evanđelje je to koje obraća srca oholih te donosi spoznaju vlastita dostojanstva poniznima, kao što je i sama Djevica iz Nazareta rekla u svome hvalospjevu „Veliča“. Naviještanje Evanđelja prvotni je oblik iskazivanja ljubavi također i za svakog vojnika Bezgrešne. Maksimilijan Kolbe, suočen sa stvarnošću svoga vremena – napose ateizma – primijetio je sljedeće:

„Tim je siromašnim ljudima potrebno nadnaravno svjetlo; puno nadnaravne snage. Oni su nesretnici, nevoljnici, jer konačnim ciljem smatraju ono što je tek puko sredstvo. Radi toga, nakon što su postigli sreću ka kojoj su težili, nisu pronašli ono što su tražili. Zato nastavljaju tražiti, razočarana srca, s gorčinom u duši. Kako takvima ne pružiti ruku? Kako im ne pomoći da umire svoje srce, uzdignu svoj um onkraj svake prolaznosti, ka jedinome konačnome cilju, Bogu? Ljubav prema bližnjemu potiče one duše koje su već pronašle istinski životni ideal da ne zaborave braću koja ih okružuju. Jedna od brojnih udruga koja tu ljubav prema bližnjemu ostvaruje u praksi jest i Vojska Bezgrešne“ (KS 1237).

Sveti je Maksimilijan ujedno i svjedok one ljubavi koja vodi ka mučeništvu. On je „čovjek za čovjeka“, koji je živio sa svjetlom u srcu: „Samo ljubav stvara“ (usp. KS 1205). Lekcija je to što ju je naučio u svome dubokome i prisnome svakodnevnu iskustvu zajedništva s Kristom preko posvete Bezgrešnoj.

Boravak u Marijinoj školi svetoga je Maksimilijana potakao, kao što može potaći i svakoga od nas, biti „čovjek za druge“ u svakodnevlju: u obitelji, na poslu, u društvenim odnosima. Marijanski način življenja u ljubavi nalazi svoje središte, svoju srž, svoju temeljnu dimenziju.

Marija je Djevica koja prinosi; prikazuje

Marija, kaže nam *Marialis Cultus*, uzor je onog oblika pobožnosti koji se sastoji u tome da se **od vlastitoga života učini dar; prinos** – besplatni prinos Bogu.

Njena se radost hitro pretvorila u „mač koji će ti probosti dušu“, jer je njeno Dijete bilo znak osporavan (usp. Lk 2,35). Aluzija je to na Sinovljevu Muku koja će postati i njena vlastita muka. Marija trenutak za trenutkom dijeli Sinovljevo iskustvo te svoj „*Fiat*“ pretvara u svakodnevni „*stabat*“, vjerno pristajući uza poslanje što joj ga je Otac povjerio.

Sveti Maksimilijan tu etapu njena života nazivlje „žalošću koju je potakla ljubav“.

Isus nije sišao s Križa, a Marija se nije od njega udaljila. Tako nas je Isus ljubio!

On svoje stanje prinosi Ocu, a Otac je taj – kao što čitamo u Poslanici Hebrejima – koji je uslišao Sina dok mu je upućivao molitve sa silnim vapajem i suzama (usp. Heb 5,7). Isus bi „*uslišan radi svoje predanosti*“, govori nam nadalje Poslanica Hebrejima. Uskrsnuće je odgovor na predanje što ga je Sin izvršio s pouzdanjem u ruke Očeve.

Marija je tu jer je i ona, sa svoje strane, svoj život s povjerenjem predala Ocu. Marija znade da je Bog vjeran svojim obećanjima. Opjevala je to još u svome Hvalospjevu. Bol je plod, kao i posljedica, ljubavi. Sveti je Franjo plakao, jer Ljubav nije ljubljena.

To vrijedi i za nas. Sveti je Maksimilijan napisao kako čovjekov život ima tri etape: priprava za rad, rad te bol koja je plod ljubavi. To je ujedno i kratki opis njegova vlastita života. Predanje života Kristu po Marijinim rukama učinila je da je sveti Maksimilijan živio i umro iz ljubavi. U Aušvicu je njegov mir bio upravo zarazan, jer je u srcu imao sigurnost. Ovako je pisao majci u posljednjoj poruci prije smrti:

„Ljubljena majko, krajem mjeseca svibnja stigao sam željeznicom u logor Aušvic. Kod mene je sve u redu. Ljubljena majko, budi mirna što se tiče mene i moga zdravlja, jer je dobri Bog sveprisutan te s velikom ljubavlju misli na sve i na svakoga“ (KS 961).

Eto u čemu se sastojala sigurnost svetoga Maksimilijana: „Bog je sveprisutan i s velikom ljubavlju misli na sve i na svakoga“. Eto odgovora na trpljenje. Tako više nema prepreka, jer Bog je tu i „*tješi [nas] u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog*“ (2 Kor 1,3-4).

Svoje poslanje možemo živjeti kada smo aktivni, u trenutcima spokoja, kao i u trpljenju, ako živimo povezani s Kristom Otkupiteljem putem svoga potpuna predanja Bezgrešnoj. To postaje put spasenja za nas same, i za sve druge.

Ljudski je život uvijek obilježen trpljenjem, koje, proživljeno s Marijom, podno Križa, može postati nalik na njeno „Uskrsno trpljenje“.

Vjera, kao niti posveta Bezgrešnoj, ne štite nas od životnih pogibli, već nam pružaju mogućnost sve, baš sve, predati Bogu po Mariji: radosti, boli; sretne trenutke, kao i trenutke trpljenja i na taj način živjeti utjehu Božju, kako bismo i sami u svome životu bili tješitelji.

Kako drugačije nazvati iskustvo svetoga Maksimilijana u bunkeru gladi, ukoliko ne iskustvom utjehe koja ga je učinila sposobnim tješiti svoje suuznike i privesti ih k Bogu?

Zaključimo: Marija, sa svoja četiri stava:

- Djevice u stavu slušanja
- Djevice u molitvi
- Djevice Majke te
- Djevice koja se prikazuje Bogu

nudi nam četiri potporna na temelju kojih možemo živjeti svoju posvetu njoj. Posrijedi su nadasve konkretne uporišne točke. Ponekad se znademo pitati u čemu se točno sastoji posveta Bezgrešnoj? Eto nam odgovora. Sastoji se u tome da u sebi obnovimo iste te stavove, kako bi nas Evanđelje oblikovalo po svome nahodjenju.

Pitanja za produbljenje:

- Ima li ti sveti Maksimilijan što za reći svojom ponudom da posveta Bezgrešnoj bude revnost za poslanje: „osvojiti svijet za Krista po Bezgrešnoj“?
- Može li to postati i tvoj ideal? Osjećaš li da možeš krenuti na put?

Životna zadaća:

Pregnuće približiti se osobama koje trpe i pokloniti im svoju prisutnost, ljubav, utjehu.

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ
U DUHU SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

Smjernice br. 6

S Marijom ka poslanju:

način vršenja poslanja sv. Maksimilijana Kolbea

(ove se smjernice mogu podijeliti u dva dijela)

„Ljubav je posvuda!“

„Promatrajući s uzvišenim divljenjem Božji plan spasenja, koji svoje ishodište ima u Ocu, koji stvorenjima želi slobodno podariti božanski život Isusa Krista, a koji se na veličanstven način očituje u Mariji Bezgrešnoj, otac Kolbe oduševljeno je i zanosno uskliknuo:

'Ljubav je posvuda!' (KS 1291). Besplatna ljubav Božja, odgovor je na sva pitanja.

'Bog je ljubav' – reći će sveti Ivan (1 Iv 4,8).“

Ove riječi, što ih je Papa Ivan Pavao II. izgovorio u homiliji od 8. prosinca 1982., u Svetoj Mariji Velikoj, dva mjeseca nakon proglašenja oca Kolbea svetim, sadrže ključ za iščitavanje smisla *poslanja* na način na koji ga je prihvatio i živio sveti Maksimilijan.

Poslanje je, zapravo, u cijelosti pitanje ljubavi: „lude“ ljubavi Boga Oca, koji sanja o sreći svakog svog stvorenja, čineći ga dionikom vlastita života, radi čega je i dao svoga Sina (usp. Iv 3,16).

„Prekomjerne“ ljubavi Kristove, koji – postavši čovjekom u utrobi Marijinoj – dopušta da mu na Križu probodu srce, kako bi naša suha i okorjela srca napojio Živom vodom Duha, svojim izmučenim Tijelom, i svojom Krvlju prolivenom za nas (usp. Iv 19,17-37). Ponizna ljubav jedne mlade žene iz Nazareta, koja u predanju vjere Bogu nudi vlastitu utrobu i vlastito srce, kako bi On, u vremenu i u povijesti, mogao ostvariti taj Plan spasenja i ljubavi (usp. Lk 1,26-38).

Dubinom svojstvenom jedino misticima i svecima, Maksimilijan – nasljedovatelj svetoga Franje – shvatio je kako se bezgranična ljubav Trojstvenoga Boga prema čovječanstvu u punini objavila u Isusu Kristu.

U otajstvu Utjelovljenja i Križa, Bog se ponizio; pretvorio u slabost, siromaštvo, tijelo; ogolio se i predao u naše ruke (usp. Fil 2,6-7): Ljubav je to koja se daruje do kraja. „Zato On ulazeći u svijet veli: *Žrtva i prinosa ne mile ti se, nego si mi tijelo pripravio; paljenice i okajnice ne sviđaju ti se. Tada rekoh: 'Evo dolazim!' U svitku knjige piše za mene: 'Vršiti, Bože, volju tvoju!'*“ (Heb 10,5-7).

Svetom Maksimilijanu nije promaklo kako se otajstvo te „oplijene“ dogodilo u utrobi Marijinoj, kako nas podsjeća sveti Pavao: „A kada dođe punina vremena, odasla Bog sina svoga: od žene bi rođen(...)“ (Gal 4,4).

Osobitim darom milosti; „karizmom“ – mogli bismo reći, svetome je Maksimilijanu bilo omogućeno iznimnom bistrinom spoznati i prihvatiti Marijino otajstvo i poslanje unutar

Božjega plana. Sv. Maksimilijanu, Marija nije samo Božje stvorenje koju je On odabrao za majku da bi ušao u svijet: ona je Bezgrešna, Nova Žena, otkupljeno čovječanstvo, sanjano od Boga. Ona je i danas Majkom Boga čovjekom postala, pozvana nastaviti suradnju s Duhom Svetim pri rađanju Sina u srcima ljudi.

„(...) Riječ je tijelom postala (Iv 1,14) kao plod ljubavi između Boga i Bezgrešne. Na taj način On postaje Prvorodenac, Bogočovjek te se duše ne rađaju ponovno u Kristu drugačije doli po ljubavi Boga prema Bezgrešnoj te u Bezgrešnoj“.⁴

On je shvatio da je, *kako u poslanju Sina* – onomu koje se sastoji u objavljivanju lica Očeva i postizanju našega dioništva u Njegovu božanskome sinovstvu – *tako i u onome Duha Svetoga* – koje se sastoji u oblikovanju sve djece Božje na sliku Isusovu, Bog Otac Mariji želio povjeriti točno određeno poslanje: biti Majkom Sina Božjega čovjekom postala, kao i Majkom svih ljudi koji su pozvani biti udovima njegova Mistična Tijela – Crkve.

Sveti Maksimilijan piše ovako: „... *zadaca je Duha Svetoga oblikovati nove udove Mistična Tijela Kristova ... sve do nakraj svijeta ... ali, to se djelo izvršuje s Marijom, u Mariji i po Mariji*“;⁵ „*U Marijinoj se utrobi svaka duša treba ponovno roditi po uzoru na Isusa Krista*“.⁶

Na temelju duga i životna razmatranja toga Plana ljubavi, sveti Maksimilijan, još kao mladi student u Rimu, a onda sve više u godinama svoga posvećena života na tragu svetoga Franje Asiškoga, kao i svoje svećeničke službe, stječe tu revnost za slavu Božju, za nastupanje Kraljevstva Srca Isusova, za obraćenje i posvećenje svakoga pojedinca i sviju zajedno, koja je bila pokretačem čitava njegova života.

U svojoj želji privući sve ljude k ljubavi Božjoj, sveti je Maksimilijan Kolbe shvatio kako je *prva i temeljna pretpostavka* poslanja Crkve nasljedovanje Gospodina Isusa, savršena Misionara Očeva, *činiti onako kako je činio On*, a to znači, oplijeniti se, *isprazniti se od sama sebe u utrobi iste Majke, Marije*.

Radi toga je sveti Maksimilijan, pogađajući točno srž stvari, shvatio kako se *snaga poslanja* sastoji u potpunoj pripadnosti Mariji, u suobličavanju Njoj, sve dok ne postanemo Ona sama (usp. KS 508 i 1210), da bismo omogućili Duhu Svetomu, glavnome Dioniku poslanja, koji je djelovao u Njoj i s Njome, nastaviti donositi Krista svijetu, po nama.

To marijansko gledište naišlo je na svoj odjek u novijemu učiteljstvu Crkve, u mislima Ivana Pavla II., kao i njegova nasljednika Benedikta XVI., koji je 1986. napisao: „Crkva nije stroj; ona nije niti obična institucija... Ona je Žena. Ona je majka. Živa je. Marijansko shvaćanje Crkve predstavlja najsnažniju te odlučnu suprotstavljenost poimanju Crkve kao puke organizacije, k tomu još birokratske. Ne možemo *tvoriti* Crkvu; moramo *biti* Crkva ... *Samo ukoliko smo Marijanski usmjereni, postajemo Crkva*. U početku, Crkva je rođena ... kada je iz Marijine duše proizašao 'fiat'. To je najveća želja Sabora: da se Crkva probudi u našim dušama. Marija nam pokazuje put“.⁷

---

⁴ KS 1296. Kraticom KS podrazumijeva se broičani redosljed korišten u novome izdanju *Spisâ Maksimilijana Kolbea (Scritti di Massimiliano Kolbe)*, ENMI, Rim, 1007.

⁵ KS 1229.

⁶ KS 1295.

⁷ J. Ratzinger: *Die Ekklesiologie des Zweiten Vatikanumus*, u IKZt 15 (1986.), str. 41-52, navod iz Brendan Leahy: *Il principio mariano nella Chiesa*, Città Nuova Editrice, str. 216.

Pobjednička strategija

U svjetlu dosad izrečenog, prije no što se posvetimo razmatranju načina na koji je svoje poslanje vršio otac Kolbe, vjerujem kako je važno naglasiti briljantnu jednostavnost njegove *strategije poslanja*, čija se bit sastoji prije svega u pokretanju sljedećom zanosnom „fiks-idejom“: željom približiti se Mariji, uvijek pripadati njoj, *postati Marija*, Bezgrešna, stvorenje u kojemu se Božji plan u potpunosti ostvario, kako bismo „sve više razvijali krila ljubavi“⁸ prema Bogu i bližnjemu i omogućili joj po nama nastaviti rađati Isusa u srcu svake osobe koja živi i koja će živjeti na zemlji.

Drugim riječima, sveti Maksimilijan je shvatio (kao što je to sa svecima običaj) da, kako bi se surađivalo na sveopćem Planu spasenja, valja prije svega *u igru uključiti sebe same!* Prije negoli metode, sredstva, inicijative ... potrebne su osobe! Potrebno je da svatko od nas, odlučno i slobodno, odabere prihvatiti ljubav Božju, nasljedovati Krista i predati mu svoj život (usp. Rim 12,1-2), kako bismo bili svjedoci njegove ljubavi, sredstva u njegovim rukama, službenici istine. Marijinim riječima: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1,38).

Radi toga je utemeljio *Vojsku Bezgrešne*: sasvim sigurno ne da bi uspostavio tek još jednu katoličku organizaciju u nizu, već kako bi udahnuo život misionarskome pokretu, udruzi ljudi koji su odabrali „u potpunosti se posvetiti Bezgrešnoj Djevici, stavljajući se slobodno kao poslušno i velikodušno sredstvo u njene ruke“ (usp. Izvorni program VB), u cilju suradnje na vlastitu obraćenju i posvećenju, kao i onome svih ljudi. Udrugu osoba koje, zajedno, bez pridržaja posvećene Mariji, žive i ljube, trpe i raduju se, djeluju u svakome okruženju i svakoj prilici u zajedništvu života s Njome, čineći je vidljivom i djelatnom u svijetu.

Eto zbog čega je pozvati i pridružiti što veći broj ljudi *Vojsci Bezgrešne* bio cilj oko kojega je sveti Maksimilijan neumorno nastojao. Nije bila toliko riječ o umnožavanju broja pripadnika njegova pokreta, već o najvećem mogućem doprinosu ostvarenja „*sreće čitavoga čovječanstva u Bogu, po Bezgrešnoj*“⁹, omogućujući joj neka nastavi svoje svekoliko majčinsko poslanje ... posvuda, što je moguće hitrije, putem ponizne i velikodušne prisutnosti sve većeg broja Vojnika-apostola, osoba svih dobi, kao i životnih stališa i okolnosti „*posvuda, a napose na najvažnijim mjestima, kao što su: 1) obrazovanje mladih (profesori znanstvenih zavoda, učitelji, športska društva); 2) upravljanje javnim mnijenjem (časopisi, dnevni listovi: njihovo uređivanje i distribucija; javne knjižnice, pokretne knjižnice, itd.); 3) umjetnost (kiparstvo, slikarstvo, glazba, kazalište) te naposljetku 4) da naši vojnici Bezgrešne postanu na svim poljima znanosti začetnici i voditelji (prirodne znanosti, povijest, književnost, medicina, pravo, egzaktne znanosti, itd.)*“¹⁰

I dodaje: „*da se, uz pomoć VB, pojave i razvijaju industrijski i gospodarski kompleksi, banke, itd. – riječju, da Vojska sve prožme te u zdravu duhu ozdravi, osnaži i razvije, na veću slavu Božju, po Bezgrešnoj, na dobrobit čovječanstva*“.¹¹

To je bio misionarski san svetoga Maksimilijana! Ta su, vazda nova, obzorja privlačila njegov pogled!

---

⁸ Usp. KS 1284.

⁹ KS 1088.

¹⁰ KS 92.

¹¹ *Ibidem*.

Njegova se misionarska strategija može sažeti u sljedeće tri točke:

1. obratiti i evangelizirati same sebe u Marijinoj školi;
2. evangelizirati druge, svjedočanstvom, riječju, sebedarjem;
3. pozivati uvijek nove evangelizatore i formirati ih.

Po uzoru na Mariju kao misionarku

„³⁹Tih dana usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. ⁴⁰Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu. ⁴¹Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga ⁴²i povika iz svega glasa: "Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! ⁴³Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega? ⁴⁴Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije glas pozdrava tvog, zaigra mi od radosti čedo u utrobi. ⁴⁵Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!"

Hvalospjev Marijin (Lk 1,46)

⁴⁶Tada Marija reče:

"Veliča duša moja Gospodina,

⁴⁷klikće duh moj u Bogu,

mome Spasitelju,

⁴⁸što pogleda na neznatnost službenice svoje:

odsad će me, evo, svi naraštaji

zvati blaženom. " (Lk 39-48).

Kolika li je svjetlost Duha Svetoga morala ispunjati Marijinu osobu, ako je bio dovoljan samo njezin pozdrav kako bi se i Elizabeta, sa svoje strane, ispunila te u mladoj majci prepoznala Majku Gospodinovu? Koja li je punina milosti morala preplavljati Marijino srce, ako je samo njezin pozdrav bio dovoljan da objavi Spasiteljevu prisutnost te učini da njegov Preteča u majčinoj utrobi zaigra od radosti?

Taj evanđeoski tekst, u kojem Luka opisuje Marijin posjet Elizabeti, otkriva Marijinu misionarsku dušu; onu misionarsku dušu koja je na tako neodoljiv način privukla Maksimilijana Kolbea te je poželio postati „*Marija koja živi, govori, i djeluje u ovome svijetu*“¹², kako bi na taj način bio istinski Isusov misionar u svijetu.

Smatram da se način na koji je sveti Maksimilijan vršio poslanje rodio upravo iz toga: iz neprestana, svakodnevna razmatranja Marije; Marije Evanđelja, te velike, ali i ponizne Žene, koja je hodila prašnjavim putovima svoje zemlje noseći Boga u srcu i pjevajući svoj *Veliča*; Žene koja je, kao što čitamo u predivnome saborskome dokumentu o apostolatu laikâ, „dok je živjela na zemlji život kao i svi drugi, puna obiteljskih briga i obveza, istovremeno bila blisko združena sa svojim Sinom te je na sasvim jedinstven način surađivala u Spasiteljevu djelu“¹³;

---

¹² Usp. KS 486.

¹³ *Apostolicam actuositatem*, 4/o.

ta snažna Žena koja je ostvarivala svoje hodočašće vjere¹⁴, ponavljajući svoj *fiat* Volji Božjoj u svim fazama svoga života, sve do podno Križa ... i dalje!

Vjerujem kako možemo ustvrditi da je način na koji je Kolbe vršio svoje poslanje (posvuda: u Rimu, u domovini, u Japanu) jednostavno želio biti Marijin način: istovremeno unutrašnji i praktičan, duhovan i djelatan.

Sveti je Maksimilijan, živeći sve snažnije i radikalnije svoju pripadnost Bezgrešnoj, svoju potpunu posvetu Njoj, uvidio i usvojio Marijine stavove u odnosu prema Bogu i bližnjemu; one stavove i raspoloženja što ih je Papa Pavao VI. sažeo i opisao u nenadmašnoj apostolskoj pobudnici *Marialis cultus*, u kojoj Mariju predstavlja kao *Djevicu u molitvi*, *Djevicu u stavu slušanja*, *Djevicu Majku*, i *Djevicu koja se prinosi; prikazuje*.¹⁵

Prvi tipičan Marijin stav: onaj Djevice koja moli, što ga je otac Kolbe prepoznao i prigrlio živeći u zajedništvu s njome, bez daljnjega je onaj molitve; prisne povezanosti s Trojstvenim Bogom, koji je od njega učinio *osobu kontemplacije koja djeluje*.

Njegove riječi vezane uz molitvu odraz su njegovih uvjerenja, no nadasve njegova iskustva: „*Molitva je nepoznato, a opet najučinkovitije sredstvo, da bi se povratio mir u dušama, kako bi se one ispunile radošću, jer ih valja približiti ljubavi Božjoj. Molitva nanovo rađa svijet. Molitva je neizostavni uvjet za obnovu života svake duše. Po njoj je Sveta Mala Terezija – a da nije napustila zidine svoga samostana – postala zaštitnica svih misija, i to ne samo nominalno – kao što je iskustvo pokazalo. Molimo također i mi: molimo dobro, molimo puno, kako ustima, tako i mislima, da bismo u sebi iskusili kako Bezgrešna sve više zaposjeda našu dušu, kako nestaju naše krivice, a naši se nedostaci umanjuju te kako se sve blaže, ali i snažnije, približujemo Bogu...*

Do one mjere do koje ćemo u sebi sve više gorjeti ljubavlju Božjom, bit ćemo kadri i druge zapaliti sličnom ljubavlju.“¹⁶

O svetome bismo Maksimilijanu mogli ustvrditi ono što je Toma Čelanski zapisao za serafskoga oca Franju: kako se ne može reći toliko „*da je molio, koliko da se u molitvu pretvorio*“.¹⁷

Drugi Marijin stav, onaj Djevice koja osluškuje, koji je obilježio ukupno misionarsko iskustvo o. Kolbea, sasvim se sigurno sastojao u *poslušnu oslušivanju Boga*, koji svoju Volju objavljuje po Svetome Pismu, glasu Crkve, i poglavarâ, nutarnjim nadahnućima, životnim okolnostima...

Mogli bismo, kao dokaz, navesti nebrojena pisma u prilog tome da je *poslušnost u vjeri* bila tajnom, kao i orijentir, svake njegove misionarske inicijative, koju nikada ne bi poduzimao, a da je prethodno nije podložio provjeri poslušnosti.

Evo kako je, iz *Mugenzai no Sono*, godine 1931. pisao bogoslovima u Niepokalanow: „*Vi sami imate u životu, i na ovoj zemlji, iskustvo kako se svo savršenstvo svetosti, sva revnost djelovanja, sva učinkovitost misionarskoga apostolata, ne sastoje u velikoj mudrosti, niti u*

---

¹⁴ Usp. *Lumen gentium*, 58.

¹⁵ Usp. *Marialis cultus*, 17-20.

¹⁶ KS 903.

¹⁷ Usp. 2Čel 95.

velikoj umnosti, niti u velikim sposobnostima, pa čak niti u brojnosti molitava i pokora, već isključivo u savršenstvu svete poslušnosti. A zašto? Jer se preko svete Poslušnosti očituje sigurna volja Božja; volja Bezgrešne; po svetoj Poslušnosti postajemo istinsko oruđe u Njenim rukama...“¹⁸

Treći Marijin stav – onaj Djevice Majke – što ga je sveti Maksimilijan znao prenijeti u vlastiti život, sastoji se u *ljubavi i milosrđu*; ljubavi koja se daruje, koja postaje ruke, noge, oči stavljene u službu drugoga... jednostavnošću i prirodnošću jedne majke. Ta se evanđeoska ljubav očitovala prije svega prema subraći, u konkretnosti svakodnevlja. Posrijedi je ljubav satkana od slušanja, prihvaćanja, zainteresiranosti, uključenosti, uvažavanja drugoga. Evo primjera: u jednome pismu iz 1936.¹⁹ (napisanu nakon povratka u Poljsku iz japanske misije), sveti Maksimilijan, gvardijan grada-samostana Niepokalanow, obznanjuje nam kako je u njegovu svakodnevnu programu jutro pridržano za slušanje braće koja imaju potrebu savjetovati se s njime, da bi onda poslije podne (a nerijetko i dio noći) posvetio posjetu nekome na radnu mjestu. I u razdobljima najveće aktivnosti, znao je osobitu pozornost posvetiti bolesnima, kao i onima koji su prolazili neko duševno trpljenje²⁰.

Prema onima koji su mu, međutim, nanosili duševne boli i stvarali različite poteškoće, nastojao je gajiti konkretne osjećaje sućuti, strpljivosti, i oprosta²¹.

Njegovo nastojanje oko ljubavi protezalo se doslovno na svakoga koga bi susreo, bez ikakve razlike (bez obzira na to je li bila riječ o vjernicima ili pak nevjernicima; židovima, budistima, suuznicima, ili naprotiv nacističkim stražarima...), u svim okolnostima i prilikama, koje su u njegovim očima redovito bile providonosne: u vlaku ili sanatorijumu, za vrijeme misijskih putovanja po domovini i inozemstvu, u carinskoj službi gdje je čekao rješenje nekog posla, na stranicama časopisa, u ispovjedaonici, ili u barakama koncentracijskog logora.

Naposljetku, najznačajniji je korak toga nutarnjega usvajanja Marijina načina poslanja – Djevice koja se predaje – bila *spremnost na svakodnevno darivanje života za druge*, za Boga; unutarinja spremnost živjeti *bol koja je posljedica ljubavi*.²² Svakodnevno razmatranje Marijina djelatna sudjelovanja u Otajstvu Križa učinilo ga je spremnim prigrliti trpljenje, bol (tjelesnu, duševnu, duhovnu) kao dragocjeno i djelotvorno sredstvo suradnje s Kristom na spasenju svijeta.

Evo duboke spoznaje koja ga je pratila: „*Ne zaboravimo da ljubav živi i hrani se žrtvama... Kada nas Njena ljubav, dobrota Božja koja je u Njoj, ljubav Božanskoga Srca koja se u njoj utjelovila, prožme i obuzme, žrtve će postati nužnost za našu dušu*“.²³ „*Ljubav prema Bezgrešnoj sastoji se ne samo u činu posvete, makar izgovorenu i s velikim žarom, već u trpljenju brojnih odricanja i radu za Nju bez odmora. Sve, međutim, samo ako, onako, i kada Ona to želi*“.²⁴

Suradivati u njenu majčinskome poslanju

---

¹⁸ KS 380.

¹⁹ Usp. KS 678.

²⁰ Usp. KS 798; 699; 774; 128.

²¹ Usp. KS 350; 351; 354; 487.

²² Usp. *Neobjavljeni tekst govora*, 28. kolovoza 1939.

²³ KS 504.

²⁴ KS 706.

To je unutarne obilježje njegovu djelovanju i inicijativama podarilo marijansku boju. Sveti nam je Maksimilijan poznat kao pokretač novina i časopisâ, utemeljitelj grada-samostana Niepokalanow (Grada Bezgrešne) prvo u Poljskoj, a onda i u Japanu. No, nije mi ovdje nakana toliko navoditi, niti pak opisivati ta djela, koliko naglasiti *marijanski stil* koji je nadahnjivao i obilježavao navedena apostolska pregnuća, podrazumijevajući, na poseban način, sljedeća tri vida:

1. revnost za čovjeka
2. dijalog
3. sebedarje

1 Sveti je Maksimilijan, u odazivu na misionarski poziv, vrlo precizno odabrao polje djelovanja. Današnjim rječnikom govoreći, *u središte svoga misionarskoga djelovanja postavio je čovjeka*, stvorena na sliku i priliku Božju; *čovjeka i njegovu žeđ za srećom, istinom i ljubavlju*. Želio se *hitro* približiti osobama, ondje gdje ih je susretao i uvesti Bezgrešnu u srca svijetu, kako bi – nakon što ih Ona osvoji za Krista – otkrili vlastito uzvišeno dostojanstvo djece Božje i osjetili se, sa svoje strane, izravno uključenima u jedinstveni golemi Plan: osvojiti svakog pojedinca za Boga po Bezgrešnoj.

Da bi što je moguće brže ostvario taj plan, sjetio se tiska, započeo se služiti radijem te je planirao poslužiti se ujedno i kinom te kazalištem... svim dopuštenim sredstvima! U prošleme stoljeću, upravo tridesetih godina, kada je otac Kolbe odlučio poći u Japan, kao odgovor na poticaj Pape Pia XI. te napose ministra generala Reda, oca Alfonsa Orlinija, koji su pozivali na posvećenje evangelizaciji svijeta, katoličke su misije bile povezane s točno određenim teritorijem te organizirane prema preciznim strukturama: župe, *prefektura*, biskupije – obično povjerene pojedinim redovničkim institutima, koji su se uglavnom posvećivali izgradnji crkava, škola i ambulanti.

Misionar Kolbe izlazi izvan uobičajenih okvira svoga vremena.

Sveti Maksimilijan, misleći na novu misiju u Japanu, u zemlji u kojoj je katolika bilo jedva 400 000, kao teritorij djelovanja vidi čitavu naciju te odlučuje svoje snage uložiti u evangelizaciju i formaciju savjesti, nastojeći *osvijetliti umove* sjajem Istine te *zapaliti srca*²⁵ ognjem Evanđelja, i to prema primjeru i pod vodstvom Majke Božje Bezgrešne, Posrednice svih milosti.

Radi toga se, uz suradnju prevoditeljâ, koji nisu svi bili katolici, već su neki među njima bili i protestanti, budisti, te šintoisti – posvećuje objavljivanju časopisa *Vitez Bezgrešne* na japanskome jeziku, koji je već u mjesecu prosincu 1930. dosegao tiražu od 25 000 primjeraka. Bio je to odvažan i težak izbor: naglasak staviti na djela duhovnoga milosrđa, izravno u redu vječnoga spasenja, što je poprilično otežalo mjerenje postignutih rezultata, ali je istovremeno i odražavalo majčinski stil Marijin.

U tome okružju sveti Maksimilijan shvaća da je zajednica iz *Mugenzai no Sono* pozvana svjedočiti „Evanđelje ljubavi“, no ujedno te nadasve japanskoj braći ponuditi „evanđeosku ljubav“ na prikladan način i u prigodno vrijeme, prenoseći kršćanske vrijednosti, donoseći im novi Život te surađujući na njegovu rastu, sve do punine mjere Kristove.

---

²⁵ Usp. KS 382.

2 Ako se vratimo na kratak, ali i nadasve intenzivan život svetoga Maksimilijana, možemo ga lako zamisliti u *trajnome dijalogu*: sa subraćom, sa studentima iz Krakova, s drugim bolesnicima u Zakopanama, s državnim dužnosnicima, sa suuznicima, pa i sa svojim tamničarima. Sveti je Maksimilijan bio svjestan činjenice kako je prvotni put evangelizacije *osobni susret s drugim*. „Život u siromaštvu, kojemu nisu potrebna brojna sredstva, itekako je djelotvoran“ podsjećaju nas talijanski biskupi svojim pismom *Ljubav nas Kristova potiče*, iz travnja 1999. „Život u siromaštvu, nimalo jednostavan, jer valja pronaći radost osjećati se pozvanima te voditi računa o nadi koja je u nama (usp. 1Pt 3,15), u svakodnevnu, podrobnu svjedočenju, putem odnosâ koji će vjerno odražavati Evanđelje, i biti znakoviti na osobnoj razini, kao i na razini obitelji te zajednice“ (br. 5). Sveti je Maksimilijan, poput brata, poput prijatelja, poput milosrdna Samarijanca iz prispodobe, poput majke, *poput Majke*, znao približiti se te saslušati, su-osjećati, tješiti, prosvijetliti, razgovarati iskreno i s uvažavanjem.

3 Dođe čas – vjerojatno to vrijedi za sve – kada riječi više nisu dovoljne kako bi se izgovarala i svjedočila Ljubav. Isus je tako svoje učenike pripravljaio da shvate kuda ih treba odvesti povjereno im poslanje: „Nema veće ljubavi od ove: *da tko život svoj dadne (...)* Ljubite jedni druge (...) da svijet uzvjeruje“ (usp. Iv 15-17). Sveti je Maksimilijan od Isusa, od Marije, od svetoga Pavla, od serafskoga oca Franje, naučio kako se misionar može biti samo ako si spreman svakodnevno stavljati na kocku vlastiti život: trošiti ga, poklanjati, davati. Iz ljubavi. *S ljubavlju*. Poput majke.

Na to se Maksimilijan obvezao za čitav život. Shvatio je Isusovu logiku: „Ako zrno, pavši u zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod“ (usp. Iv 12,24) te ju je smjesta usvojio, dajući se iz dana u dan voditi od Marije, od Duha Svetoga, i pretvorivši je u pravilo života. Na taj je način postao misionar, - u konačnici i mučenik, a to znači – svjedok ljubavi Kristove.

U bilješkama s Duhovnih vježbi iz godine 1937., pronalazimo sljedeću rečenicu: „*Da teipsum aliis = amor (Daj sama sebe drugima = ljubav)*“.²⁶ Ova kratka rečenica sadrži svu tajnu njegova života.

Pitanja za produbljenje:

- Možemo li prihvatiti ovaj savjet što ga sveti Maksimilijan daje i nama, kako bismo se dali na put i bili misionari poput Marije, pozorni na znakove vremena, potrebe svijeta, djelujući u raznim okolnostima – kako bismo postali odraz Božje dobrote, milosrđa i nježnosti?

Životna zadaća:

Posvetiti se Njoj bezgranično, odnosno obnoviti joj svoju posvetu.

Možda se pridružiti velikoj obitelji VB i na taj način sudjelovati u njezinu velikom poslanju u Crkvi i s Crkvom.

---

²⁶ Usp. KS 983, str. 1550.